

Felszabadult Budapestünk

Ünnepel a főváros dolgozó népe. Zászlódíszbe öltöztek a házak, legszebb ruháikba az emberek. Köszöntjük felszabadulásunk 11. évfordulóját, történelmünk legnevezetesebb napját, legnagyobb nemzeti ünnepünket.

Több mint egy évtizede, hogy teljesült a magyar nép évszázados vágya; legnagyobbjaink álma valóra vált. Lehullt kezünkről a bilincs, véget ért az elnyomás, független és szabad lett a hazánk. S most, amikor erre gondolunk, most, amikor felöltjük az ünnepi ruhát, első gondolatunkkal, a soha nem múló hála és tisztelet legszebb érzéseivel adózunk az egyszerű szovjet embereknek, a hősöknek, akik nem kímélték életüket, vérüket, erejüket és tudásukat a felszabadító harcban, s a múlt évek során, amikor annyi barátsággal, annyi őszinte segítőszándékkal megtanítottak bennünket élni — új módon élni, alkotni.

Az ünnepi órák népeink visszagondol múlt évtizedére. A harcokra, a győzelmekre, a küzdelmekre, amelyeket önként vállalt — s a pártra, szabad életünk őrzőjére, lelkiismeretére. S úgy gondolunk vissza, hogy még szorosabban zárjuk sorainkat a párt, a Központi Vezetőség körül — hisz csak így tudjuk elérni céljainkat, s tudunk még többet tenni népünk életszínvonalának növeléséért, eredményeink gyarapításáért; csak így oldhatjuk meg gondjainkat, nehézségeinket, az előttünk álló sok és nehéz feladatot.

Köszönet a felszabadítóknak

A rombadöntött várost újjáépítettük, ismét hidak feszülnek a Duna fölött, eltűntek a foghíjak a város legtöbb részén, Budapest már eddig is szebb lett, mint valaha volt...

Rombadöntött fővárost, éhező, rongyos embereket hagyott ránk a múlt átkos rendszer. De olyan várost és olyan embereket, akik előtt már megnyílt a jövő...

... mert a régi rend ezt a sorsot szánta a dolgozó embereknek. Embertelen robot — s érte éhber, kilakoltatás, jogtalanság és kilátástalanság volt a proletár osztályrésze...

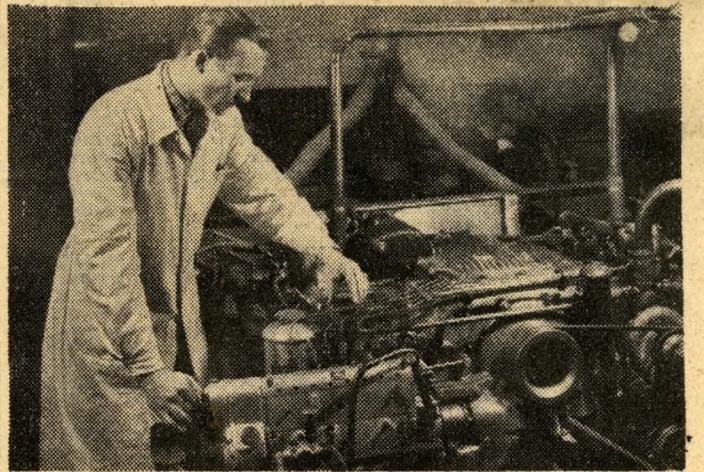
... lakás? Kunyhó a Cséritelepen, rongyokból összetákolts viskó a szeméthegegyek tövében...

Az ünnepre díszítik a budapesti gyárakat, lakóházakat

... s benne az emberek másként, jobban élnek, mint bármikor. Új lakások sora, szép napfényes otthonok teszik emberibbé az egykori nyomortelepek proletárainak életét...

Felszabadult értelmiségünk többé nem kényszerül arra, hogy inségmunkát, hólapátolást keljen vállalnia, kéri. Alkotó munkájához minden támogatást, eredményeiért egész népünk megbecsülését élvezti.

... a gyárban pedig üzemi büfé várja a munkában megéhezöket...

Jó gép, tiszta műhely, embertisztító munkakörülmények. Miénk a gyárak, úgy rendezzük őket, hogy életünket szolgálják. S úgy, hogy több, olcsóbb termékkel erősítsék a nép országát.

... üzemi ebédlő, gondoskodás, munkásvédelem? Mindebből nem jutott több, mint a sőtét műhelysarok, a kovács-ülő...

Szép lett fővárosunk. Új lakótelepek festettek új, egészséges színt arcára...

... közkincsé vált a kultúra, a tudomány, a művészet — az élet minden szépsége, amely valaha csak a kiváltságosaké volt.